

PSYCHO

SANA

TO

RUM

CHET WILLIAMSON

Chat Williamson

PSYCHO: SANATORIUM

PSYCHO: SANITARIUM.

Copyright © 2016 by Sally A. Francy.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Marek Pocestný, 2016

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2016

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

ISBN 978-80-7585-383-7 (pdf)

Chat Williamson

PSYCHO: SANATORIUM

Přeložil: Marek Pocerčný

*Robertu Blochovi, Rayi Bradburymu a Richardu Mathesonovi,
jejichž příběhy uchvátily mou představivost a uchvacují ji dodnes.*

Toto je smyšlený příběh. Všechny postavy, instituce a události zobrazené v románu jsou výtvořem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými postavami, institucemi či událostmi je čistě náhodná.

Nejsme všichni tak psychicky zdraví, jak se chceme jevit.

– Robert Bloch, *Psycho* (1959)

Jeronimo už zase třestí.

– podtitul *Španělské tragédie* Thomase Kyda (1587)

ÚVOD

V městečku ve středozápadní části země zavřel chlapec rozečtený časopis a postě pohlédl na jeho křiklavou, pestrobarevnou obálku. Byla na ní tvář muže se škraboškou. Vlasy mu v hnědých kudrnách divoce trčely zpoza horního okraje masky a ústa i čelisti měl zjizvené. Název časopisu tvořilo několik slov, z nichž nejvýraznější znělo MONSTRA. Písmena měla podobu nápisu na náhrobku. Byl to chlapcův oblíbený časopis. Před pár měsíci narazil v trafice na páté číslo; tohle bylo desáté. Až si našetří, nechá si všechna předchozí čísla poslat. Časopis byl plný článků a fotografií slavných filmových příšer a autor většiny článků měl dětskou duši, to bylo chlapci jasné. *Miloval* ty filmy stejně jako on, aspoň tedy těch pár, co znal. „Tati,“ oslovil muže sedícího v křesle a čtoucího *Saturday Evening Post* s Johnem Kennedym na titulní straně. „Mohl bych se večer podívat na jeden film?“ „Na film? Na jaký film?“ zeptal se otec s očima upřenýma na *Post*. „Na ten, co dávají v rámci *Divadla hrůzy*?“ „Na *Fantoma opery*,“ odpověděl chlapec. „Dávají tu němou verzi.“ „Na to, abys byl vzhůru tak dlouho, jsi ještě malý,“ na to otec.

„Je mi už dvanáct...“ „Jedenáct.“ „Teda bude mi za pár měsíců, chtěl jsem říct.“ Otec *Post* složil do klína. „Tak poslouchej. První pátek po svých dvanáctých narozeninách budeš moct zůstat vzhůru a dívat se. Pokud s tím bude souhlasit matka a slíbíš-li, že to druhý den dospíš.“ „*Platí!*“ vykřikl chlapec a rozeběhl se s časopisem v ruce do kuchyně, aby matku přesvědčil. Doufal, že první pátek po jeho dvanáctých narozeninách budou v rámci *Divadla hrůzy* dávat nějaký opravdu výživný horor. Něco s pořádným monstrem, třeba *Drákulu*, *Fantoma opery*, *Vlkodlaka* nebo *Mumii*. Nebo, bude-li mít štěstí, něco ještě strašidelnějšího. Něco, co ještě nezná, o čem se mu ani nesnilo. S tou nejděsivější příšerou, jakou si dokáže představit. S monstrem, jež ho bude pronásledovat i ve snech.

„Co říkáš tomuhle...? Co říkáš *tomuhle*, přišero jedna zpustlá?“ Hlavní dozorce Myron Gunn postrčil vší svou mimořádnou silou nezdravě bledého muže na postel. Mužova hlava narazila do polstrování na zdi, jeho tvář sebou škusbla, ale to byla jediná jeho reakce. Dlaně s tlustými prsty mu dopadly na bok, hlava na silném krku poklesla a jeho pohled opět ulpěl na podlaze. „Copak, Normánku?“ zeptal se Myron. „Snad jsme si nenarazili hlavičku? Chtěl bys maminku, vid’? Aby ti pofoukala bebíčko, to by se ti ulevilo, co? Chtěl bys maminku pustit ven, co? Rád bych ji poznal... a naučil troše úcty před Bohem.“ Pod stolem stála polstrovaná židlička se zaoblenými rohy. Myron ji vytáhl, sedl si na ni a naklonil se ke klidně sedícímu muži. „Já vím, co jsi zač, ty jeden zatracenej podvodníčku,“ řekl Myron tiše. „Ty a ta tvoje šaškárna s dvojí identitou. Jsi vrah. Satan do tebe vnikl, chlapče, žádná mrtvá máma. Satan z tebe udělal to, čím jsi. Udělal z tebe vraždící *monstrum*.“ Myron se naklonil ještě blíže, sklonil hlavu, aby muži viděl do očí, a *zahlédl* v nich ono monstrum samo. Možná, pomyslel si, spatřím i samotného d’ábla. V říjnu roku 1960 byla Státní vězeňská psychiatrická nemocnice domovem sbírky monster svého druhu. Za silnými kamennými zdmi žili vrazi a násilníci. Lidé, kteří mučili a mrzačili. Všichni představovali nebezpečí pro společnost a nemocnici měli opustit až v rakvi – pokud by nebyli v tichosti pohřbeni na malém hřbitově v areálu nemocnice. Ačkoliv se jim říkalo pacienti, byli obyvatelé nemocnice ve skutečnosti vězni, trestanci. Tohle nebylo zařízení, kam by se někdo odebral dobrovolně nebo kam by člověka poslala rodina či blízcí. Tomuto účelu nesloužila od dob, kdy se jmenovala Ollingerovo sanatorium, jež své brány pacientům uzavřelo před více než čtyřiceti lety. Současné pacienty do zařízení poslaly soudy s tím, že jsou příliš nemocní na to, aby mohli být popraveni či umístěni do normálního vězení, ale i na

to, aby mohli být za svého života propuštěni na svobodu. Soudy tak rozhodly i v případě Normana Batese, jenž měl na svědomí smrt čtyř lidí. Tedy minimálně čtyř, o dalších vraždách neměly úřady důkazy. Bažina poblíž Batesova motelu nebyla po objevení vozu patřícímu Mary Craneové, Normanovy třetí oběti, důkladně propátrána a kolovaly zvěsti, že se v jejích hlubinách nacházejí další automobily a oběti. Žádní pohřešovaní už nicméně nahlášení nebyli a čtyři vraždy, které Norman spáchal beze vší pochyby, na doživotí bohatě stačily. První dvě oběti, Norma Batesová a Joe Considine, zemřely už před dvaceti lety. Norman svou matku a jejího milence otrávil v reakci na zjištění, že matka plánovala motel prodat a s Considinem utéct. To se Normanovi nelíbilo. Matku miloval. Miloval ji natolik, že by její nepřítomnost neunesl. Miloval ji tak, že i poté, co úřady přijaly jeho verzi událostí, totiž že Norma s Joem spáchali společně sebevraždu, bez ní nemohl žít. A tak Norman, mezi jehož koníčky patřilo vy-
cpávání zvířat, Norminu mrtvolu vyhrabal, vypreparoval a uložil do starého domu vedle motelu, kde o ni pečoval, jako by byla živá a stejně dominantní jako zaživa. To *matka* Mary Craneovou v motelu zabila. Zabila ji, protože věděla, že Normana přitahuje, že ji Norman *chce*. Matka nemohla dopustit, aby ta špinavá děvka jejího chlapce svedla. Matka ale netušila, že Mary Craneová okradla svého zaměstnavatele o nemalou částku peněz a že za ní vyslali detektiva, muže jménem Arbogast. Ten kolem čenichal a zjistil, že Mary Craneová v motelu pobývala. Stačilo málo a matku by byl objevil, ale ona byla rychlejší a zabila i jeho. Pak přijeli další, bylo jich hodně... Sestra Mary Craneové a muž, jehož si Mary měla brát. Matka se je pokusila zabít, ale ten muž byl příliš silný, chytil ji a policie si ji odvezla, odvezla je *oba*, ji i Normana.

A teď tu sedí i s Normanem, v téhle malé místnosti, a poslouchá toho chlapa, jak říká hrozně věci o ní i jejím chlapci, jak je popichuje, jak se snaží Normana rozmluvit. Ale ona mu to nedovolí. Teď tu velí ona, ne Norman. Ne ten zlobivý kluk, který četl ty nechutné knihy a dírou ve zdi šmíroval ty dívky. Který, než mohla převzít kontrolu, řekl tomu slídivému, čmuchavému

doktorovi, že ty lidi zabila ona. Byl to ale její syn, milovala ho a udělala by cokoli, aby mu zajistila bezpečí, přestože o ní lhal. A bude-li možné zabránit mu ve lhaní jen zákazem mluvení, přistoupí k němu. V případě naprosté nutnosti byla rozhodnuta promluvit, ale s tímhle mohutným, tupým chlapem, jenž do ní a Normana pořád něco hustí o Bohu a d'áblu, se nemělo smysl bavit. Tyhle lidi znala. Mluvil o Bohu, ale měl v sobě d'ábla. Rád ubližoval lidem a rád ubližoval Normanovi. A ona neudělá nic, co by Normanovu situaci zhoršilo. Bude zticha jako myška.

„Zdřevěněl ti jazyk, Normánku?“ Myron Gunn se otočil a naklonil se nad Normana Batese tak, že se mu díval tváří v tvář. „Máma nechce Normana pustit ven? Co?“ Náhle Myron Normana udeřil do nosu čelem. Norman slabě zaskučel. „To by stačilo, pane Gunne,“ ozval se hlas ze dveří. Myron Gunn zdvihl hlavu. Ve dveřích stál doktor Reed s deskami v ruce.

„Zdravičko, doktore,“ vypravil ze sebe Myron pomalu a narovnal se. „Jen se ujišťuju, že je Norman ve formě. Mám pocit, že tyhle týdenní prohlídky nemá zrovna v lásce.“

„Díky, že jste ho doprovodil zpět,“ řekl na to Reed, „ale přivést ho zpátky na pokoj je to jediné, co se od vás požaduje, jak ostatně dobře víte.“

„Jistě, doktore,“ odpověděl Myron sebejistým tónem, jímž mluvil s Normanem. Z doktora Reeda strach neměl. V nemocnici pracoval dost dlouho na to, aby věděl, kde je jeho místo, a ani ho nenapadlo ustupovat relativnímu nováčkovi Reedova typu, takovémuhle *zobákovi*. Jméno Reed se k němu hodilo (*reed – angl. rákos, pozn. překl.*), jeho postava tomu odpovídala. Myrona by zajímalo, jestli by dokázal zpacifikovat pacienty tak, jak to dokázal on. Ti zvrácení d'áblovi pohůnci by ho sejmuli, než by řekl švec. Ne, ať si Reed na Myronovo škádlení pacientů stěžuje, jak chce, on své zvyky měnit nebude.

Myron se narovnal a poplácal Normana Batese decentně po rameni, na což Norman zareagoval šklubnutím. Pak loudavým krokem proplul kolem Reeda, přičemž mu zavadil o rameno s právě takovou intenzitou, aby ho vychýlil z rovnováhy. „Promiňte, doktore, je tu málo místa,“ okomentoval to a pokračoval chodbou dál.

Felix Reed si pomyslel, že Myron Gunn je přesně ten typ člověka, kvůli němuž bylo státní sanatorium, vlastně všechna státní sanatoria, tradičně spojováno s brutalitou a bezohledností. V oboru péče o duševně nemocné působilo až příliš mnoho lidí, jako byl Gunn. Být to na něm, okamžitě by toho ramenatého idiota vyrazil. Ale nebylo, takže si jen povzdechl a našťavanost potlačil. Nechtěl před Normanem Batesem dávat najevo jakékoli nepřátelství. Vstoupil do cely a pohlédl na pacienta sedícího na posteli. „Zdravíčko, Normane, jakpak se dnes máte?“ Žádné familiérní „jakpak se dnes *máme*?“ – Normana Batese takto neoslovoval. Normanův problém spočíval v tom, že o sobě smýšlel v množném čísle, že trpěl rozdvojením osobnosti. Ředitel nemocnice doktor Goldberg poslal doktora Steinera, aby Normana krátce po jeho zatčení prohlédl, a Steiner v něm odhalil dokonce *tři* různé osobnosti.

Dospělého Normana Batese (jehož Steiner, podle Reedova názoru nepříliš vhodně, nazval normálním), tj. muže, jenž měl motel a žil v reálném světě. Pak tu byl Norman-dítě, kluk, který nesnesl pomyšlení na odluku od matky. A konečně, což bylo nejvíce znepokojující, tu byla *Norma*, matka, s jejíž smrtí se malý Norman nedokázal smířit. Norma Batesová byla osobou, která se ujímala vlády nad Normanovým tělem v kritických chvílích. Steiner tyto tři osobnosti nazval „nesvatou trojicí“.

Reed ten výraz nenáviděl. Přišel mu nesnesitelně moralizující. Ve skutečnosti neexistovalo nic svatého ani nesvatého, dobro ani zlo. Existovaly jen nemoc a zdraví. Norman Bates byl velmi, velmi nemocen. A úkolem této instituce, *nemocnice*, bylo nemocné uzdravovat, zacelovat rány, jako ten bájný balzám z Gileadu „léčit duši zasaženou hříchem“. Teda kdyby Reed věřil v něco, jako je hřích, což nevěřil. Slova starého hymnu nicméně rezonovala s tím, co bylo jeho úkolem.

Norman byl nyní Reedovým pacientem. Reed si ho na Goldbergovi vyprosil. Goldberg to prodiskutoval se Steinerem, Reedovým nadřízeným, a ten souhlasil. Nicholas Steiner byl dobrý člověk, klidnější a laskavější než doktor Goldberg. Steinerovi se svým způsobem ulevilo, že případ převezme Reed. Reed měl

pocit, že Steiner v Batesovi odhalil něco, co se mu vůbec nelíbilo. Něco hlubinného a děsivého. Proč by jinak použil slovo *nesvatá*?

Vzhledem k nedostatku pracovních sil, jímž nemocnice trpěla, bylo zvláštní, že jeden pacient, který navíc nejspíš neměl být nikdy propuštěn, denně podstupuje individuální psychoterapii. Ale Norman Bates byl výjimečný případ, nejvýraznější případ rozdvojené osobnosti, s jakým kdy místní lékaři včetně doktora Goldberga měli co do činění. Byl to tento aspekt případu, díky němuž Reed Goldberga přesvědčil, aby mu Normana svěřil do péče coby prioritního pacienta. Opakovaně Goldbergovi zdůrazňoval, že tohle není případ obvyčejné schizofrenie, ale mnohem vzácnější případ rozdvojení osobnosti. Goldberg tedy nakonec souhlasil, byť nerad, za podmínky, že Reed bude zvládat i své ostatní povinnosti.

Felix Reed s léčbou teprve začal; pacient na ni zatím nezareagoval. Po původních rozhovorech se Steinerem byl Norman čím dál mlčenlivější, nejprve odpovídal jednoslabičně, později zmlkl úplně. Podle Steinerovy hypotézy získal dojem, že už toho řekl moc, a Norma, dominantní osoba, veškerou další komunikaci zakázala. Norman měl už fázi asociativní fugy téměř za sebou a pomalu upadal do stavu katatonie, v němž pacient ignoruje vnější stimulaci, není-li k reakci přinucen vskutku rázně.

Reed si sednul na židli. „Normane,“ řekl a položil muži ruku na rameno. Norman nereagoval. Reed jemně uchopil Normanův obličej do obou rukou a pozvedl jej. Normanovy oči, civící přímo před sebe, se setkaly s jeho pohledem.

Byly inteligentní. To bylo Reedovi jasné. Norman Reedův obličej vnímal. Slyšel, co říká. O tom Reed nepochyboval. Ale nereagoval.

„Jsem tady, Normane,“ řekl Reed tiše. „A jsem tu proto, abych vám pomohl. Jsem vám k dispozici, kdykoli se mnou budete chtít mluvit. Kdykoli se se mnou budete chtít podělit o své myšlenky. Já totiž vím, že po tom *toužíte*. Chcete se vrátit. Nějaký čas jste byl pryč, chápu. *Musel* jste odejít, abyste si v sobě udělal pořádek. Ale sám to nedokážete. Chci vám pomoci. A Marie, Ben i Dick zrovna tak.

Všichni vám chceme pomoci. Chceme, abyste se vrátil, Normane. Neublížíme vám, pochopte to. Chceme vám pomoci. Chceme, aby se vám ulevilo, abyste se tu cítil lépe a abyste se vyrovnal s tím, co jste možná udělal.

Ale žádný spěch, Normane. Můžeme si dát načas. Času máme dost.“ Reed zaslechl čísi kroky a pak odkašlání. Otočil se. Na prahu stála zdravotní sestra Marie Radcliffová s jídlem v rukou.

„Přijdu později,“ řekla tiše.

„To je dobrý. Norman už má jistě hlad.“ Reed pomalu pustil Normanovu hlavu a Norman pohled opět upřel na podlahu. Reed se zdvihl ze židle a v chodbě za Marií spatřil Bena Blakea a Dicka O'Briena.

Jídlo pacientům Normanova typu obvykle nosili asistenti, kteří je i krmili, ale Norman je špatně snášel. Reeda napadlo, že ženskou ruku by možná snášel lépe. Goldberg po chvíli váhání souhlasil. A tak Reed poprosil Marii, aby Normana krmila, a výsledky byly prozatím dobré. Pro jistotu ale byli při krmení vždy přítomni dva asistenti. Norman vypadal poddajně, ale pacienti byli nevypočitatelní. To si uvědomili před týdnem, když obvykle klidný pacient Elvin Bailey, který před deseti lety zavraždil svou ženu a dvě děti, vybuchl a strhnul přítomnou sestru na praxi na zem. Asistenti ho od ní odtáhli a zpacifikovali, dívka utrhla jen pár šrámů. Na Reeda udělala dojem, protože do práce nastoupila hned druhý den.

„Pojďte dál,“ vyzval Marii, popadl desky a prošel kolem ní na chodbu, kde si stoupl vedle asistentů, aby sledoval průběh večere.

„Dobrý den, Normane,“ řekla Marie a položila táč na stůl. Talíře, příbor i táč samotný byly z plastu. Hrníček byl z cínu. „Dnes máme sekanou. S bramborovou kaší, omáčkou a karotkou na másle. A čokoládový dort jako zákusek.“

Zatímco mluvila, vsunula ruku pod Normanovu paži a zvedla mohutného muže z postele. Nemusela vynaložit sílu, stačilo pobídnutí a Norman poslechl. Reeda napadlo, jak by se mu líbilo, kdyby s Normanem dokázal v oblasti psychiky to, co dokázala Marie s jeho tělem, ale to bohužel nebylo tak snadné.

Marie Normana navigovala na vypočítávací židli u stolu s tácem. „Co kdybyste se dnes zkusil pro změnu najíst sám?“ zeptala se a podala mu plastovou lžici. Vidlička na tácu chyběla. Nic ostrého nebylo v nemocnici povoleno.

Norman neodpověděl. Ani nevzhlédl.

„Tak dobře,“ řekla Marie. „Ráda vám pomůžu. Začneme tou sekanou?“

Reed se neubráníl úsměvu, když sledoval, jak Marie Normana jemným tahem za spodní ret donutila otevřít ústa, jako to dělávají matky s dětmi, jimž se nechce pustit se do neznámého jídla. „Dobrou chuť, Normane,“ řekl mu, kývnul na Marii a asistenty a vydal se do kanceláře. Říkal si, jak skvělé by bylo, kdyby toho muže dokázal rozmluvit pouhým zataháním za ret.

Norman měl sekanou rád. Chutnalo mu skoro všechno, čím ho Marie krmila. Tahle sekaná nebyla tak dobrá jako ta od Matky, ale nebyla špatná. Byla měkčí. Bylo snazší ji rozkousat. Ale bramborová kaše nebyla ani zdaleka tak dobrá jako ta matčina. Matčina byla čerstvá a byly v ní hrudky. V téhle žádné nebyly, nejspíš byla z prášku, říkal si Norman. Dík omáčce se ale polykala dobře, a mrkev byla čerstvá a nepřevařená. Trochu křupala, když ji Norman kousal; tak to měl rád.

Marie na něj mluvila, ale snažil se to nevnímat. Kdyby ji poslouchal nebo jí dokonce odpovídal, kdyby jí poděkoval za to, že ho krmí, nebo jí řekl, že ta sekaná je dobrá, nebo že ten dort je dobrý, matka by se naštvala a vynadala by mu. To nesnášel. Panovalo tu hluboké ticho a nebylo kde se před ní skrýt.

Marie odložila plastovou lžici a vzala do ruky ubrousek. Přiložila jej Normanovi k ústům a otřela mu je. To bylo příjemné. Bylo fajn cítit skrz tenký papír její prsty na rtech, jako by je líbal. Jakmile se mu ocitly přímo pod nosem, nasál vůni její kůže do nozder. Když to udělal poněkolikáté, ozvalo se slyšitelné potáhnutí. Doufal, že si Marie ničeho nevšimla, ale pak...

Děvko.

Norman zkameněl. Přestal žvýkat a s obavami z nejhoršího naslouchal.

„Normane?“ zaslechl Marii. „Děje se něco?“

Už už by jí odpověděl, už se chystal otevřít ústa plná karotky a odpovědět jí, ač věděl, že by to byla velká chyba. Ale už bylo pozdě.

Normane... Děje se něco?

Matka. Zuřila. Věděla, že to, jak mu sestra Marie otírala ústa, ho přivádělo na nechutné myšlenky. Věděla to. Matce neuniklo nic.

Děje se něco, Normane? Proč to té děvce neřekneš? Řekni jí, jak moc se ti líbí, když se tě dotýká! Možná by sis mohl naslinit do klína, třeba by tě utřela i tam! To by se ti líbilo, ty prasáku, že jo?

Nech toho, matko, prosím.

Tak přestaň myslet na ty věci. To tyhle myšlenky tě navedly k vraždě té holky, že jo? Nemohl jsi ji mít tím nechutným způsobem, tak jsi ji musel zabít, že jo?

Ne, matko! To ty jsi ji zabila, ne já!

Nebyl bys to udělal, kdybys nechtěl, Normane. Na mě to neházej.

„Normane?“ zaslechl zase Marii. „Už nemáte hlad? Měl jste dost?“ Norman neodpovídal. Místo toho se dal zas do žvýkání. Kousal karotku a zvuk křupání se mu hlavou rozléhal tak, že v tom matka zanikala. Polknul.

Klidně si kroupej, já vím, co se ti honí hlavou, chlapče. Vždycky to poznám.

Byl to jen šepot v jeho hlavě, ale těm slovům rozuměl dobře. Dojedl. Měl pocit, že Marie říkala něco o čokoládovém dortu, který měl rád. Nechtěl ale, aby matka zas zuřila.

Zuřila.

To bylo ono, že ano? Matka se rozzuřila, zabila tu dívku a Norman jí v tom nezabránil. Snažil se na to nemyslet, protože jeho myšlenky mu nepatřily. Místo toho myslel na knihy, jež četl, když byl doma s matkou. Bloumal v paměti po hřbetech knih ve svém pokojíku. Vzpomněl si na *Říši Inků* od von Hageny, *Čarodějnický kult v západní Evropě* od Murrayové a *Nový model vesmíru* od Ouspenskyho.

Tyhle knihy mu rozšířily obzor za svět domu a motelu, to díky nim si uvědomil, že existují věci, o nichž nic netuší, že možná skutečně existuje nadpřirozeno a že lidé jevící se bezvýznamně a bezmocně mohou být silnější, než by se zdálo. Je možné uvrhnout na někoho kletbu, očarovat ho, je možné vrátit mrtvé do života.

To poslední se mu podařilo, ne? *Matka...*

Norman měl kdysi děsivou vizi, v níž se mu zjevil otevřený hrob, otevřená rakev osvětlená zábleskem světla z baterky a měsíce v úplňku a obličej, kdysi milovaný i obávaný, nyní propadlý, vymletý, s otvory místo očí, rty zkroucenými dovnitř a vyceněnými žlutými zuby.

I on zešílel, že ano? Není o tom pochyb, udělal-li to, co udělal.

Přinutil mysl vrátit se zas ke knihám. Vybavily se mu knížky o taxidermii, ale na ty radši nemyslel. Ne, na spodních policích, pod *Tam dole* od Huysmanse a de Sadovou *Justinou*... Těch pár knih bez názvu na hřbetě, jimiž listoval, když matka spala, s obrazy, které v něm vyvolávaly...

Ne. Na ty taky radši nemyslet. Tady matka nikdy nespí.

Normane...

Zase ona?

Normane, co ten...

Matko?

„... co ten dort?“

Sestra Marie. Proboha, ano, sestra Marie. *Měl* na ten dort chuť, navzdory matce. Otevřel ústa a doufal, že jimi nepromluví matka.

Marie Radcliffová vložila Normanovi do úst poslední kousek čokoládového dortu a pak mu ještě jednou, naposled, otřela rty i bradu. „Tak,“ řekla, když si stoupla a zdvihla tác, „dobrý to bylo, ne?“

„Ten dort mu chutnal,“ řekl Ben Blake od vypolstrované zdi, kde stál se založenýma rukama. Usmíval se, zatímco sledoval Normana, a usmál se ještě víc, když se podíval na Marii.

„V kuchyni ještě je, kluci“ řekla Marie, „kdybyste měli později hlad.“ Na rozloučenou na ně kývla a s tácem v ruce vyšla z cely.

Ben s Dickem O'Brienem přistoupili k Normanu Batesovi, zdvihli ho a odvedli k posteli. Norman na ni usedl. „Tak, Normane,“ řekl Ben. „Teď zhasneme, a až budete chtít, můžete jít spát.“

Vyšli z cely, ujistili se, že za sebou zamkli, a Dick zvenčí zhasl světlo v cele. Ben otevřel několikacentimetrový otvor ve dveřích cely, aby dovnitř dopadalo trochu světla pro případ, že by Norman v noci něco potřeboval, a oba se společně vydali chodbou k další cele.

„Mám deset minut,“ řekl Dick. „Nedáme cigáro?“

„Jasně,“ odpověděl Ben. „A kafe.“

V místnosti pro personál byli sami. Z automatu si vzali dvě kávy, zapálili si, usedli a pohlédli ven širokými okny. Venku už se setmělo. Před týdnem se posunul čas, což je připravilo o hodinu večerního slunečního svitu. Na oplocený pruh trávníku, kde cvičili pacienti, už svítil měsíc. Za drátěným plotem lemovaným žiletkovým ostnatým drátem rostly borovice v takové hustotě, že měsíční světlo zdusily, jakmile se jich jeho paprsky dotkly.

„Za chvíli tu máme Halloween,“ řekl Ben. „Co děti, těší se?“

„No jéje,“ řekl Dick a se smíchem vyfoukl kouř.

„Chystají si kostýmy. Říkal jsem Marge, ať si vezmou uniformy zdejších pacientů – máloco je tak děsivý jako někteří z těch magorů tady.“

„To je fakt,“ řekl Ben. „Je k neuvěření, co někteří z nich udělali. Třeba Bates.“

„Jo. Když ho Marie krmí, je jak beránek. Ale když si vezmeš, co udělal – nejen že zabil ty lidi, ale vykopal z hrobu vlastní matku... Kriste.“

„Je to hnus,“ řekl Ben a dal si šluka. „I já bych byl jak beránek, krmít mě Marie.“

„Chápu. Říkal jsem si, že jsi nějaké nesoustředěnej, když je poblíž. Měl bys ji pozvat na rande.“

„Taky že jsem ji pozval. Na příští víkend.“

„To je ono, Benny. Je to pěkná ženská. A hodná. Někdy si říkám, že na tenhle špitál až moc. Tady nikdy nevíš, kdy po tobě

nějakej chovanec vyjede.“ Zhluboka potáhl z cigarety, vydechl kouř a sledoval, jak se plazí podél okna. „Vždycky si říkám, že touhle dobou bývají pacienti divočejší. Nevím, jestli je to Halloweenem, počasím nebo čím.“

Po chvíli tiše dodal: „Možná za to můžou strašidla.“

„To určitě.“

„Vážně. Slyšel jsi přece ty historky.“

„Ach jo, Dicku, podobný historky se pojí s každým starým barákem, zvlášť má-li takovou historii jako tenhle.“

„Jo, ale tady se ty historky vyprávěly už za dob Ollingerova sanatoria,“ řekl Dick. „Pacienti ta strašidla vídali *od rána do večera*.“

„Proto se tu taky léčili. Hele, zdejší pacienti strašidla vídají, ale viděl jsi *ty* někdy nějaké?“

„Na tom něco je, nicméně, jak se říká, není kouře bez...“

„Na kouř máš ještě necelou minutu, pak se zvedáme.“

Ben se zasmál, dokouřil zbytek cigarety Lucky Strike a típnul ji v kovovém popelníku. „Dokuř to a dopij to kafe.“

Dick do sebe obrátil zbytek obsahu plastového kelímku a típnul svou camelku. „Tak jo, půjdeme nakrmit dalšího tygra...“

Do Myrona Gunna vjel zase d'as. Tolik toužil podat si toho hajzla Normana Batese, dát mu víc než jen trapnou hlavičku. Upřímně řečeno, to, co chtěl Myron s Normanem provést, nebylo zrovna křesťanské, nebylo to nic, s čím by se mohl svěřit Ježíši nebo pastorovi Oleymu Croweovi z Prvního baptistického sboru. Ani jednoho by detailnější vysvětlení nepotěšilo.

Šlo o to, že Myrona Gunna ovládala ničemnost. Jeho táta, budiž mu země lehká, mu říkal, že v sobě má *čerta*. Ale Myron věděl, že je to jinak. Měl v sobě zlobu. Mohly za to nespravedlnosti, jichž byl svědkem a s nimiž nic nenadělal. Kdyby Ježíš nemohl vyhnat z chrámu penězoměnce, i v *něm* by se vyvinula podobná zlost a chtěl by s tím *něco* udělat.

Myron občas skutečně zuřil, když viděl, že se s těmi zrůdami zachází, jako by byli ubytovaní v Ritzu. Tak třeba Norman Bates. Tomu šmejdovi se nemělo dostat žádného zvláštního zacházení, všech těch sladkých řečiček a čokoládových dortů – měli mu dát chleba a vodu a denně ho řezat tak, aby z něj satana vyhnali jednou provždy. Minimum toho, co si zasloužil, byla hlavička, již mu Myron dal, než ho vyrušil Reed.

A Myron byl i teď plný zloby, kterou si neměl na kom vylít. Fajn, udělá prostě to, co v podobných případech dělával. Upravil si límeček, učisl prokvetlé blondáté vlasy a vyrazil k sesterně.

Vrchní sestra Eleanor Lindstromová seděla ve své malé kanceláři a pročítala denní hlášení, kam sestry zaznamenávaly vše neobvyklé. Bylo půl osmé, počet incidentů byl naštěstí malý, noční dávky léků rozdané a ona se těšila, až bude doma, dá si vodu s limetkovým džusem a podívá se na *The Real McCoys*, *My Three Sons* a *The Tennessee Ernie Ford Show*. Tennessee Ernie byl fešák a ona v sobě měla dost vodky na to, aby si začala představovat, jak se k Erniemu tulí na gauči a on jí zpívá.

Zaklapla tenké desky s hlášeními a vtom se ozvalo zaťukání na dveře. „Krucinál,“ zabručela. Říkala si, jaký zatracený problém ji od pití a televize zdrží tentokrát. „Ano?“ řekla, dveře se otevřely a v nich se objevil Myron Gunn s náznakem úsměvu na rtech.

„Chtěl jsem se na něco zeptat,“ řekl Myron záměrně hlubokým hlasem, jako by zdrsnělým od whisky a cigaret, byť Myron nepil a nekouřil, aspoň pokud Eleanor věděla. Chlast ani tabák z něj nikdy cítit nebyl.

„Ano?“ zeptala se Eleanor znovu s nadějí, že zní *profesionálně*, ačkoliv potlačovala úsměv.

„Mám pocit, že v prádelně se odehrává něco nemístného,“ řekl Myron. V očích mu jen hrálo a Eleanor cítila, že i jí začíná v očích hrát. „Rád bych vám ukázal, o co jde. Jestli máte chvíli.“

„Jistě,“ řekla, vstala a vydala se za Myronem podél sesterny do chodby. Minuly dvě rozmlouvající sestry sloužící noční směnu, jež si jich sotva všimly.

Myron dovedl Eleanor ke schodům. Sešli dvě patra do sute-rénu, kde byla prádelna. Pradleny skončily v pět, takže tu nebyla ani noha. Prádelna byla prázdná a vedle vozíků bylo připraveno k rannímu rozvozu po odděleních povlečení a čisté uniformy pro pacienty. Čistá prostěradla ležela na paletách, z nichž měla být naložena na vozíky.

Myron se u jedné z nich zastavil, otočil a pohlédl Eleanor do tváře. Vypadal rozzlobeně. „Co se děje?“ zeptala se.

„Reed. Viděl mě, jak... pacifikuju Normana Batese.“ Eleanor cítila, že zloba z Myrona Gunna vyzařuje jako vlna tepla.

Vzrušovalo ji to, protože věděla, k čemu ta zloba povede, pokud ji správně rozdmýchá.

„Šmejď jeden mrňavej,“ řekla a přistoupila k Myronovi blíž. „Co *ten* ví? Netuší, co musíš denně řešit, neví nic o síle, kterou musíš mít, abys ty zrůdy dokázal zkrotit.“ Položila mu dlaně na ruce a ucítila vypracované bicepsy rýsující se pod látkou košile. „To on by *nikdy* nedokázal. Dovede jen žvanit...“

„Je to tak,“ řekl Myron. „Je neschopnej, jeden týpek si ho trochu podal. Stočil se chudáček do klubíčka a rozbřečel se. Člověk v sobě musí mít *zlobu*, má-li je zvládnout.“

„A sílu,“ řekla Eleanor a opřela se o něj. „Myrone, ty jsi *takovej* silák...“

Rukama jí objal hlavu, přitáhl si ji k sobě, přísál se jí na ústa a ona se nebránila, když ji strhnul na čisté bílé povlečení...

O několik minut později na ní ležel a věděl, že zloba z něj vyprchala. Její dobře tvarované tělo, pevné, byť na těch správných místech měkké, mu poskytlo lepší oporu než hubené tělo vlastní ženy. Nezdálo se, že by Eleanor dělalo problém dýchat, i když jí vlastní váhou tlačil na hrud'. Byla stejně silná jako on, a to je co říct.

Zvedl se na lokty a políbil ji, z náklonnosti i povinnosti. Eleanor mu rozuměla tak, jak ho jeho žena nikdy nechápala, a on jí byl vděčný, že mu umožnila odreagovat si tu zlobu tím, jak mu naslouchala, jak mu říkala, co chtěl slyšet, jak mu dávala, co potřeboval, a tehdy, když to potřeboval.

Ale teď nastala nebezpečná chvíle, kdy se cítil maximálně zranitelný, kdy obvykle navrhovala, jak by bylo skvělé, kdyby spolu žili, a naznačovala, naštěstí jen naznačovala, že v současnosti je už snazší ukončit manželství bez lásky.

Co ale nechápala a co se jí snažil vysvětlit, bylo, že když si muž vezme ženu před Bohem, neměl by ji opouštět. Bible to zakazovala a Myron se nechtěl protivit Božím zákonům. Ano, existovalo přikázání o cizoložství, ale Myron měl za to, že Bůh jistě ví, jak jeho manželství vypadá, že jeho intimní život s Marybelle skončil už před devíti lety a muž prostě jistě věci *potřebuje*.

Myron v životě nespál se šlapkou, ale když před sedmi lety vycítil, že Eleanor Lindstromová má stejně silné potřeby jako on, s Ježíšem se domluvil. Pokud nerozbije manželství s Marybelle, Ježíš mu bude tolerovat, když si občas uleví s Eleanor. A co víc, jako výraz vděku za toto uspořádání Myron udělá maximum pro to, aby ti *skuteční* hřišníci, s nimiž pracoval, dostali, co jim patří. Eleanor, jeho tajná milenka, měla naštěstí k těm ďábelským tvorům stejný postoj jako on.

Ale teď, když se mu ulevilo a zbavil se zloby, bylo načase se rozloučit, než jí řekne něco, čeho pak bude litovat a co by si mohl